

Издава се на всяки 15 дни.
Цена 8 петака на всякъждъ.
—о—
Безъ предплати не се праща.

ГАЙДА

Пары и писма ще се испра-
щатъ до Редактора въ Бала-
Канъ или до Притяжателя
въ Везирь-Ханъ № 10.

ВѢСТНИКЪ ЗА НАУКА И ЗАБАВКА.

ЗАТЪКНАТО-ТО РУЧИЛО НА ГАЙДА-ТА.

Наши-тъ съотечественици знаятъ че три вида гайды сѣ въ употрѣбленіе въ наше-то отечество.

Първо сѣ гайды-тъ, които иматъ обло пискунче, права дървена гайдуничка и дълго надено ручило; тѣхъ ги казватъ дудници.

Второ сѣ, които иматъ сѣщото ручило на първы-тъ но пискунче-то имъ е май плоскато, гайдуничка-та имъ е рожена, долу широчка и малко въскривена; тѣхъ ги казватъ *мъшници*; свирня-та имъ прилича май на врещеніе-то на козы-тъ.

Трете сѣ гайды-тъ които се казватъ жеравненски; тѣ сѣ какво-то първы-тъ, но само ручило нѣматъ никакво.

Гайда-та която надувахмы ный до сега бѣше отъ първа-та сорта.

Баща ми (Богъ да го прости и да му е лека прѣстъ) бѣше голѣмъ охотникъ до гайды-тъ. Незнамъ, горкый-тъ, осѣщаше ли и прѣдвѣжаше ли че сынъ му ще избере такъвъ единъ прокопсанъ занаятъ гайдаръ да стане, та обичаше толкозъ гайды-тъ за да го насърчи; или токо тѣй просто имаше наклонность къмъ тѣхъ; работата е че той много обичаше да му свири гайда. Имаше единъ дѣдо Тодоръ отъ Долна Рѣховица (Богъ да го прости и него,) той бѣше старъ единъ но масторъ гайдаръ, сѣкий Великденъ, той бѣше безъ когото не ся минуваше у дома; още прѣзъ страстна-та недѣля той щѣше да дойде, съ насъ наедно правеше Великденъ-тъ, и прѣзъ свѣтла-та недѣля, гайдата, цѣла седмица непрѣмълъкуваше.

По онова врѣме, когато можъ да си прѣдставя че съмъ запомнилъ тѣзи работи, бѣхъ, на 8 или 9 години. Часословъ, Псалтирь, Светче, Апостолъ, сички тѣзи свещенни книги бѣхъ ги изучилъ, отъ кора до кора, наустницата и светчето ги знаяхъ на изусть и спорѣдъ тогашното мнѣніе на моитѣ връсници и познаници, азъ бѣхъ стигналъ на *книгата на дѣното* и знаяхъ сичко, ама Жеравненска гайда не бѣхъ виждалъ и незнахъ какво е нѣщо. Помнѣ само че по нѣкога баща ми, като му додѣваше брънченіето на ручилото, казваше на дѣда Гайдаря, бае Тодуре, я ъкъ обърни Жеравненски. И на тѣзи думы, дѣдо Гайдаръ, засѣгнаше мѣхътъ на Гайдата съ мъшницата си за да не падне, оставаше ъкъ да издишя по малко и да ручи, снемаше отъ главата си калпакътъ, който бѣше отвѣнъ съ черна кожа а отвѣтрѣ съ бѣла, изваждаше незнамъ дѣ там отвѣтрѣ малко кълчица, омамолижеше ъкъ въ уста, разсучаше тогаз ручилото и съ тѣзи омамолизна къл-

чища затѣкваше дыхалото тамъ при надата на ручило и фащаше да свири както гледамы че свирятъ сега жеравненскый гайды.

Сичко туй помняхъ азъ, ама отъ какъ бѣхъ станѣлъ Гайдаръ не бѣхъ ся намѣрвалъ въ такъвъ положеніе да направя този мурафет, ето сега за прѣвъ пѣтъ ся испытываы на него. И отъ сега ще продължавамы да свирим Жеравненска Гайда, безъ ручило, или подобѣ съ съ *затѣкнато* ручило.

Четыри броя ни трѣбать още да допълнимъ броевѣтъ на втората година и тѣзи четири броя ный ще ги издадемъ; втората година ще склучимъ и третата, съ Божия воля, ще подкачимъ и ще слѣдувамы, но, както вече отъ прѣдсловіето ни ся поосѣтили нашитѣ читатели, за напѣрѣдъ ще бѣде исключеніе отъ листѣтъ ни сѣко разисканіе върху всящитѣ въпроси, и сѣко извѣстіе за събитіята въ отечеството; ще ся ограничимъ само въ литературны занятія. То ще каже че споредъ позволеніето което имамы ще ся върнемъ на сѣщностъта, а споредъ издаваніето както слѣдувахмы до сега, ще мѣнимъ програма-та си.

Ще ъкъ мѣнимъ и мѣнихмы ъкъ, но нито треперимъ нито ся червимъ за това. Не треперимъ, защото законитѣ на пресата нѣма въ нищо до ный да ны осѣждатъ. Не ся червимъ, защото ако ся ограничавамы, не ся ограничавамы за некаждѣрностьта, и неспособностьта си, или за неразуміето си, но по слѣдствіе на едно неспоразумѣніе на притяжательтъ на вѣстникътъ върху позволеніето за издаваніе-то му. И тѣй колко-то за насъ това ограничєніе прави ни повече почестъ а не униженіе. И ако да бѣхмы егони си трѣбаше да ся радувамы за това което ся случи съ насъ, но ный имамы злочестината да сме далечъ отъ тѣзи добродѣтели и не гледамы на умноженіето на нашата почестъ, но гледамы на лишеніето което сполѣтва на родѣтъ ни и тѣжимъ и съкрушавамы ся.

Тѣжимъ и съкрушавамы ся и не ны утѣшава прѣдпочтеніето което ни направихъ прѣдъ другитѣ подобострастны и подобностраждущи намъ събратія като положихъ стараніе да исцѣлятъ насъ отъ хромота-та ни, а тѣхъ оставятъ още да хромаятъ.

Година и десетъ мѣсеца, 666 дена, ный имамы свобода-та да издавамы вѣстникъ-тъ си по програма-та която слѣдувахмы, а сега когато справедливѣши-тъ закони повалихъ и сѣществующы-тъ прѣграды за журналистика-та, за насъ ся подига не прѣлѣзвана ограда на ограничєніе! Но, унывамы ли ка-

то орелъ-тъ на баснописецъ-тъ устрѣленный-тъ съ съ стрѣла отъ негови-тъ пера? Не. Защо то имамы случай и въ това си нечаянно врѣхлѣване да засвидѣтельствуваме нашето почитаніе къмъ законы-тъ, наша-та покорность на сичко което ни иде като отъ страна на Правителство-то; и защо-то най подирь, срѣщу тѣзи прѣпрѣны и повърхностны хора които обичатъ да тълкуватъ, да прѣтълкуватъ всяко нѣщо и да прѣдполагатъ едно вмѣсто друго; има да противупоставимъ милостиво-то снисхожденіе на Правителство-то, което ны обнадежди съ сподука-та на позволеніе за издаваніе на единъ политическій вѣстникъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Ный много обичамы пословицы-тъ имамы обаче слабостъ-та малко да ги вѣрваме, но ето имамы случай сега и самы да ся убѣдимъ че и други-тъ да увѣримъ въ тѣхна-та дѣйствительность. «Кога Господъ дава брашно-то, дьяволъ-тъ зима човаль-тъ» казва една пословица, която излѣзва за насъ и на насъ твърдѣ истинна; Но не е лъжа и оная дѣто казва «Всяка прѣчка за подобрѣ.»

Сега на послѣдне врѣме ный бѣхмы ся колко-годѣ по олеснили отъ къмъ поддържаніе-то на вѣстникъ-тъ си, а то друго едно обстоятелство ся испрѣче да ны побърка. Но ето че отъ тая прѣчка пакъ излѣзе това добро: дѣто до сега имамы една таквази Гайда, каквато ѿ знаехте, отъ сега за напредъ ще имамы една таквази Гайда, каквато ѿ виждате въ послѣдци-тъ тѣзи два броя, че ще имамы още и единъ другъ вѣстникъ, такъвъ какъвто го желаете. Гайда ще имамы защото веднѣжъ вече като сми засирили като почтенъ Гайдаръ що искамы да бѣдимъ, ще свиримъ, на ако щемъ си прода и калпакъ-тъ не-на да мѣкнимъ додѣ неотсвиримъ засвирено-то. А другъ вѣстникъ ще имамы защото Правителство-то ни е дало и дава ны воля да го имамы.

Тѣй! Отъ страна на Правителство-то ный това добро сми го имали и пакъ може да го имамы, но отъ твоя страна, **НАРОДЪ БЪЛГАРСКИЙ!** ще ли можемъ да го имамы? Ето пытамы тя да ни отговоришь.

Правителство-то го дава, нужда-та го изискува, и ный имамы присърце да заловимъ таквази една работа; но като гледамы на тебе, на твойто хладнокрѣвіе и равнодушіе, чешемъ ся въ тылъ-тъ и прѣсмѣтамы, цѣкамы съ языкъ че не ся посрѣща и мѣлкомъ съ глава кивамы че не ся наемваме да прѣдпріемемъ, и ето защо.

Първо че, като речемъ да земемъ на себе си изданіе-то на единъ такъвъ вѣстникъ за да можемъ да го слѣдуваме колко-годѣ съобразно съ намѣреніе-то му, трѣба да ся откажемъ отъ частны-тъ си занятія отъ които днесъ не само себе си и челедь-та си прѣпитаваме, но и жертвуваме по нѣщо за поддържаніе на този листъ, който сега слѣдуваме да издаваме, а тогазъ трѣба да чакамы прѣпитаніе-то си отъ издаваніето на този Вѣстникъ, което въ Цариградъ никога не

може да ни излѣзе подолу отъ 25 хил. гр. Слѣдъ това, за печатаніе на вѣстникъ-тъ, за поща и други разноска които съдружаватъ това изданіе набиратъ ся около 50 хил. гр. Дѣто ще ся каже изданіе-то на единъ еженедѣленъ политическій вѣстникъ горѣ долу намѣрва 80 хил. гр. За да ся посрѣшнатъ тѣзи необходими разноска гзыскуватъ ся най малко 1000 здравы спомоществованія. Но дѣ ги тѣхъ? Може да ги има у други-тъ народы но у този народъ който ся казва Българскій, тѣ още не сѣ ся отвѣдили.

Ный сега, когато неочакваме нищо за прѣпитаніе-то си отъ трудъ-тъ който правимъ за изданіе-то на половинъ вѣстникъ, и не можемъ да срѣшнемъ краища-та на разноска-тъ му, а какъ ще можемъ да ис-карамы на глава ако прѣдпріемемъ друго изданіе?

Вѣстникъ-тъ който слѣдуваме да издаваме сега на споредъ цѣна-та си е достѣпенъ да го има сѣкъ единъ Българинъ, но и тѣй ный едва сега на послѣдне врѣме ся сподобихмы да добьемъ до 500 спомоществователи, отъ които едва ли 400 сми могли да изздравимъ, ами колко спомоществователи ще имамы, и колко ще изздравимъ като споредъ нужда-та направимъ спомоществованія-та отъ 80 или 100 гр?

Скъперничество-то на наши-тъ Българи ни е познато. Опытъ-тъ ни въ тѣзи работы е юзда на желаніе-то ни, и за това не само не ся наемамы да прѣдпріемемъ ный самы това, но сми въ отчаяніе и за друго ако бы да ся найбри нѣкой да прѣдпріеме че нече може да донеска както трѣба. Споредъ както вече видѣхмы и прииѣры-тъ му.

Жално ни е като правимъ тѣзи смѣтки и намѣр-ваме че ся непосрѣшатъ. Жално ни е като виждамы невъзможность-та да ся въстанови единъ листъ въ интересы-тъ на народъ-тъ, сега когато ся намѣрихмы въ необходимость да загасимъ и това мѣждиво-то свѣтилце на разисканія-та което блещукаше въ нашиятъ листъ. Жално ни е като гледамы че нашиятъ народъ въ това врѣме ще остане и остава въ тънота, въ глухота, и нѣмота, да цѣна кой двѣ думы да подума за вразумѣніе-то му! Жално ни е, но съ жалость-та ся оставамы като нѣма какво друго да сторимъ. И какво да му направимъ на такъвъ единъ народъ, който заспалъ и спи и не-ска да спи тогазъ когато неприятелитъ му неспятъ? Нѣма какво да му ся направи освѣтъ да ся остави на честь-та си, тамъ дѣто негова-та нечувствен-ность, негова-та лѣхатость и неговъ-тъ *дембел-ликъ* сѣ го остановили и дѣто сѣ го нападнѣли него-вы-тъ зломысленници да го разграбятъ и раздѣрпнатъ.

Имало было двама, трима, иди петъ, или десетъ, или педесетъ души, които да чувствуватъ, що могатъ да направятъ само тѣ? Съ една ластовица не иде пролѣтъ и съ едно цвѣто лѣто не става.

Тѣзи очевидны работы ни отчаяватъ и отчаяли сѣ ны, но вѣрны послѣдователи на изреченіе-то което прѣпорѣчвамы на други-тъ като казвахмы: «Не можъ ли отъ веднѣжъ, опитай ся пакъ.» Ный искамы още веднѣжъ да ся опытамы.

И тъй, като отправямы горце-то пытаме къмъ сич-
кий-тъ народъ, обращамы сж къмъ наши-тъ на съ-
ждѣ настоятели и прѣпорѣчямы имъ да испытатъ отъ
близу и да прибързатъ да ни извѣстятъ за да знай-
мы къмъ да поставимъ. Защото инакъ не ся наема-
мы "да нагазимъ вода безъ да испытамы брода."

Отъ днесъ до свършеніе-то на Мая найдълго, тѣ
трѣба да ни явятъ отъ дѣ колко спомоществованія
ще ся обадатъ за новъ единъ еженедѣленъ [поли-
тически вѣстникъ; по спомоществованія сигурны, кои-
то найдълго на 3-ій брой да си внесятъ плата-та, а
не голословны обѣщанія, за да ся не излѣжемъ да
започнемъ и да ся засраимъ подирѣ като ся при-
мудимъ да напуснимъ. На тѣхны-тъ здравы извѣстія
като ся основемъ кой, или за новъ вѣстникъ ще хода-
тайствувамы прѣдъ Правителство-то, или нѣкой отъ
цокойны-тъ ще възстановимъ. А каквы начала ще
има той, това може да го засвидѣтелствува освѣтъ
прѣминяльни животъ, и двѣгодишно-то наше на то-
ва поприще служеніе. Безъ да принадлежимъ ни на една
партія, като имамы прѣдъ очи само полза-та на наро-
да въ отношеніе на религіозный и нравственый му
животъ, ще гледамы както и до нынѣ да бѣдемъ не-
подчинены на чужды вліянія, безпристрастны и не-
зависимы освѣтъ отъ законы-тъ на преса-та въ Дър-
жава-та.

Годишна цѣна опрѣдѣлямы едно златно меджидіе,
по съ увѣреніе на честна дума че ако ся събератъ
повече отъ 1,000 спомоществователи да напалимъ
цѣна-та му и до 80 гр. и още по долу ако дава
рѣка.

Наши-тъ настоятели като ни дадѣтъ изысканны-
тъ за това извѣстія, нека благоволятъ да ни отго-
ворятъ положително и за Гайда-та, въ този новыи
и видъ, за напредъ колко и кои ще и сж принажи-
тъ. И това не търпи отерочваніе, защото ето поди-
ри два три броя ще наченемъ *третя-та* година

ВЕЛИК-ДЕНЬТЪ.

Великнѣтъ пости ся минаха, четиредесетницата на
каянїето и на молитвытъ ся изниза, и настанаха
свѣтлытъ и радостнытъ дни на пасхата, дни на ве-
селбнѣтъ, на *джумбишнѣтъ* и на расходкнѣтъ.

И тѣзъ година както и сяка друга година Велик-
деньтъ е разшавалъ сърцата на млади, и на стари, на
майки и голѣби, на женени и неженени. На едны
тупа сърцето да си потропнѣтъ, да поигра-
ѣтъ и да ся по наиграѣтъ. На други тупа
сърцето да ся прѣмѣнятъ, да ся нагиздѣтъ да ся
натруфятъ и да излѣзатъ да ся покажатъ съ лусата си.
А на други им тупа сърцето да си похапнѣтъ, да си
по срѣбнатъ и да си забравятъ кахѣритъ.

И не сме, наистинѣ, между нашнѣтъ, и не вижда-
мы тѣзъ година това което сме толков години очи-
вѣстно виждали, по умственно като че го гледамы.
И гледамы го и виждамы, как повечето отъ нашнѣтъ

млади селчане завъртѣли хорото, и скачатъ ли ска-
чатъ, моми и иргени размѣсомъ; и тозъ ся улава, и тѣзъ
ся пуца, и тѣзъ ся прика-ватъ, и онзи китка дѣрпа,
и онѣзи ся каратъ, че и до го дохожда работата; но
богъ ний не шемъ ни да го гледамы ни да го каз-
вами; подобръ прѣдпочитами да видимъ като ся бѣятъ
два петла за една кокошка, а не двама иргени за
една мома.

Но кждѣ отиватъ тѣзи младитѣ *напеты кебари*?
Защо минуватъ край хорото, подсмиватъ ся под муз-
такъ и заминуватъ? Отиватъ да ся разхождатъ. Но кж-
дѣ отиватъ и какво правятъ? Срамъ ги е прѣдъ хората
да си мотѣятъ краката и отиватъ на страна да си мо-
таѣтъ главата. И на, на титла-та имъ Е-то става И.

И пакъ гледамы и видимъ: Ето оная тамъ дѣ ся е испѣл-
чила на лице да и видятъ кумащенію фустанъ, атла-
зению кужуфъ и другитѣ модни джунджурїи. Но какво
станѣ? Защо прѣблѣднѣтъ и си захапва долнята уст-
на? да не е на скорпія настѣпила, да не ѣхъ е змия
уплашила? О, не, твърдѣ простишка е работата: ми-
нува друга по промѣнена отъ нея, по наперена и по лу-
сага, и струва и ся на горката че сичкигъ очи които
до нинѣ бѣха устрѣмени на нея, обрънаха ся сега къмъ
другата. И тя ся осѣща побѣдена, има ся за посрамена,
и сяга и ся душата повече отъ колкото на воевода
който е прѣтърпѣлъ поражение, Погледва противни-
цата си май на криво, исподъ чело, и ядъ и капе на
сърцето, и клетвы приговаря тя на умѣтъ си, е-които
отрупва ако-не мѣжа си а то кисіята му. Бѣдни
сѣ данія! Кога ще ви стигне умѣтъ че не е това кое-
то ви прави ни по хубавы, ни по пожеланны?

И пакъ гледамы и видимъ. Ето тамъ трапеза, и
трапезници по май сѣдинявы старцы и съ промѣсили
главы мѣжїе и жены, ядѣтъ и пїѣтъ, канятъ сж и си
думатъ хѣ ти: заповѣдайте, хапнѣте да хапнимъ,
срѣбнѣте да срѣбнимъ, да си забравимъ кахѣры-тъ!
И позабравили ги, види ся. Ето, онзи тамъ очи-тъ
му зели да лѣщятъ отъ радость. Ето, другыгъ тамъ
ся провикнува; гласовитѣ станѣлъ горкыятъ! Ами я
вижте оногози дѣда тамъ, ето го, ще става да играй!
О, да го! раскосерилъ ся. Винце да е живо, винце
и ракійца!

Шенъ Великдень! веселъ Великдень! Пїйте и пѣй-
те, братя българи; пїйте, когачъ идоли-тъ на Вашето
Божество сж червенъ Петко (винце-то) и бѣла Ра-
да (Ракійца-та). Пїйте та си забравѣте кахѣри-тъ.
Не ся кахѣрѣте, занѣятъ-тъ ви нѣма да пропадне;
пїете тука вы, а сынове-тъ ви тамъ глѣтатъ! Зертъ;
защо е дошло великдень като не ще ся напїе сѣкый?
Винце като има и ракійца, друго зашто ни е. Пїйте
да пїемъ и хайваны да умремъ!

ПѢТУВАНІЕ

ЗА БОЖІЙ ГРОБЪ.

На 24 Мая 1864 трѣгнѣхъ пѣшь отъ Сърбія да идѣ
прѣзъ Влашко, кждѣто бѣхъ минувалъ и другыи пѣтъ прѣ-

ди 17-20 год. Като сравнявамъ Влашкий народъ какъвто го тогазы помняхъ и какъвто го сега гледамъ, стори ми ся че виждамъ другъ нѣкой народъ. Всичко ся промѣнило, всичко пораснало, всичко зело единъ войнишки, юначенъ изгледъ; рѣдко да видишь окъсѣлъ отъ сегашното врѣме Влахъ: и старитѣ и тѣ трѣгнали на слѣдъ младитѣ, които сж на гледъ плавни, възросы и въспитани. Таквази е всичката Влашка Земя, дѣто сж минували чужды войски, и дѣто живѣять чужденцы, а стары-тѣ Власы останали сж само по высокитѣ планины, дѣто чужденцы не ходять.

Земята е на сѣкѣдѣ твърдѣ плодovitа, ама не е всичката обработена. Отъ сѣдѣбытъ забѣлѣжихъ ленъ-тъ и рапица-та, които гы нѣма въ наше-то отечество. А тѣзи произведенія сж таквызъ, штомо могатъ лесно и скоро да даватъ доходъ; тѣ озрѣватъ до кѣдѣ срѣдѣ Юнія. Подирѣ на тѣхно-то мѣсто може да ся сѣе, просо, зеліе, и други таквызъ растѣнія потрѣбни за уговяване на добитѣкъ-тъ (хайванъ-тъ). Рапица-та ѣхъ сѣять рѣдко, и подирѣ ся расклонява като сладница-та (горушица, синапъ). Сладница-та расте сама въ наше-то Отечество, ама никой не ѣхъ бере, макаръ и да има добра цѣна. Тѣй сжщо имать цѣна и Шпанскы-тѣ мухы (Кантариди) за въ медицина-та, които ся намѣрватъ доста и по наши-тѣ мѣста.

На четвъртый день дойдохъ у Кралѣво, (Крайова), градъ голѣмъ и богатъ, но полиция-та му не е никаква, между другото, нейны-тѣ чиновницы гледать само отъ кого какво да докопатъ безъ да мислятъ ни най малко за редъ и управа.

Отъ Кралѣво като минѣхъ прѣзъ Букурещъ дойдохъ на Олтеница. До тука на сѣкѣдѣ мя добръ приемахъ като бѣхъ увѣрени че не съмъ турско-земскы грѣхъ. Гърцы-тѣ турско-земци на сякѣдѣ изъ Влашко гы гоятъ, и тѣ не смѣять нигдѣ да говорятъ языкъ-тъ си. Сега жьжъ то ва което сж посѣляли турско-земскы-тѣ священники Грѣци. Сега приемать назадъ, това което сж на другы-тѣ давали.

Отъ Олтеница слѣзохъ на Черна-вода и отъ тамъ въ Цариградъ, отъ дѣто минѣхъ на Измиръ. Тука видѣхъ ярцы и козы, които имать козина като вълна-та на влакнаты-тѣ *свилени* овцы. Отъ тѣзи козина правять сжщопѣтины постелкы и покрывкы. Тѣзи козы живѣять и въ по студены отъ тука мѣста. Азъ мислѣхъ че тѣзи козы и Азіатскы овцы, може да напѣдватъ и по наши-тѣ мѣста ако бы да гы завѣдимъ, само да ся купять производно врѣме нѣколко млади агне-та и нѣколко стары овцы на първо агненіе. На единъ параходъ могатъ най малко 500 да ся прѣвсѣжъ отведѣжъ.

Отъ Измиръ извезохъ ся на Акра (Ака), градъ който е далечъ отъ Яфа (Юния) по сухо 5 часа а по море 10 (!). Като излѣзохъ на Акра, поведе мя едно христіенче Арапче и мя заведе на митрополия-та, дѣто мя прие твърдѣ добръ митрополитъ-тъ, който е родомъ изъ анадоля, карамадія.

На сутринь-та, 24 Юнія, като ся черкувахъ и пообѣд-вахъ, трѣгнахъ пѣшь за Назаретъ. Отъ Акра до Назаретъ

е 6 часа. Като излѣзохъ отъ градъ-тъ на поле-то видѣхъ хубавъ памукъ. Тука памукъ-тъ не го сѣять какъ-тъ въ Румелия, но го сѣять на редъ по брѣзны (бразды), сѣять го прѣзъ една брѣзна по едно зърно на мѣсто и по една стѣпка на раздалечъ, и подирѣ пакъ го повличать за полесио да ся копае. Копаніе-то му е, само ся прѣши трѣва-та а не го заравять; сѣять го прѣзъ брѣзна за да бѣде дълбоко, да ся не заравя и врѣме да не губи. Азъ съвѣтувамъ наши-тѣ братія да прѣдприемать сѣяніе-то на нѣкои сѣдѣбы, които гы нѣма по наши-тѣ мѣста, а особенно памукъ-тъ, детелина-та, рапица-та, и ленъ-тъ. За таквызи сѣдѣбы има доволно равнища въ наше-то отечество, а ленъ-тъ ся ражда и по планина-та. Ако бы че ся случи, да е дѣто-то студено, и сѣдѣба-та да не стане, нетрѣба тутакси да ся отчайваме и да не сѣемъ вече второй пѣтъ, защото туй ся случя та става и въ топлы-тѣ страны. Тука има и сѣянь като въ румелия памукъ, но не е добръ какъвто онзи който е прѣзъ брѣзна и наредъ сѣянь.

Вечеръ-та стигнахъ въ Назаретъ. Градецъ-тъ е малъкъ, мѣсто-то прѣкрасно, жены-тѣ работны, а мъжје-тѣ най-нефелити *дембели* на свѣтъ-тъ, та за туй и никаквы вошкы нѣма по градины-тѣ имъ, освѣнъ твърдѣ малко маслинены дървета и то отъ старо врѣме.

На другый день съ нѣкои другари още отидохмы на гора-та Таворъ, която е три часа далечъ отъ Назаретъ. На сутринь-та бѣше Петров-день. Тука има една великолѣпна черква. Таворъ е единъ уединенъ хѣлмъ твърдѣ высокъ и на върхъ-тъ му ся намѣрва една широка равнина. Отъ този върхъ колкото 20—30 часа на далечъ ся виждать на сѣка страна равнины и рѣтлинны. Вредѣ на около е равно поле посѣяно съ памукъ, сусамъ и арапскы папуръ (кукурусъ, мисиръ, царевичъ). Добръ бы было ако да земяхмы да сѣемъ и по наши-тѣ мѣста този папуръ, защото узрѣва скоро и лесно ся меле, а хлѣбъ-тъ му е като отъ пченица.

Подирѣ служба-та и обѣдваніе върнахмы ся въ Назаретъ, дѣто прѣсѣдѣхъ като гостъ 15 дена. По тѣзи страны отъ Марта до кѣдѣ срѣда-та на Септември не вали никакъ дѣжъ но, всѣка нощъ пада като мъгла тъмно-черна, тѣй що отъ дървета-та падать капкы вода като дѣжъ, и отъ тая мъгла ся поїжъ земя-та и растенія-та. Най малка-та нощъ е 9 часа, и нощи-тѣ сж хладны като по насъ есено врѣме. По Илиидень нощъ-та е 10 и половина часа дълга и твърдѣ хладна. Денъ е горещина но никога не бѣва безъ вѣтеръ, и за туй горѣщина-та не ся осѣща твърдѣ.

Отъ тука трѣгнахъ по сухо самичѣкъ пѣшь за въ Иерусалимъ. По тѣзи страны има да живѣять Бѣдуины подъ чаджры. Тѣ ся скытатъ по двама по трима на коніе, и какъвто намѣрять, обиратъ или го зематъ като свое. Шома излѣзохъ изъ Назаретъ, ето сподѣлѣхъ мя двамина и прѣтерсихъ мя добръ по нищо не намѣрихъ у мене. Единъ-тъ искаше да ми земе кожухче-то, но другый-тъ

му не даде, и тѣй мя оставихъ. За два дни до Неаполь още на три мѣста мя прѣтрѣсвахъ.

Неаполь (Наблусъ) е голѣмъ градъ, има до 40,000 само Турцы, а Христіены 400 души; 40 души има Латины, и 150 души Самаритяне, Турцы-тѣ сж несмѣтно богати. Тука има много хубавы студены воды. Този градъ на старо врѣме ся е казувалъ Сихемъ. Градини има прѣкрасны и богато плодородны. Въ митрополія-та живѣе единъ Игуменъ, а Митрополитъ-тѣ живѣе въ Іерусалимъ. Игуменъ-тѣ токо кажи че не мя пріе съ радо сърце за што е Цареградскій грѣкъ. Отъ тука трѣгнѣхъ на другий-тѣ день и за два дни стигнѣхъ въ Іерусалимъ.

Когато си заловихъ моя-та работа, азъ отидохъ въ велика-та наречена черква, и едвамъ на два дни-тѣ ми ся случи да сваря единъ съборъ отъ владци, Митрополиты, Архимандриты, и Игумены въ една голѣма соба, дѣто бѣхъ поченѣли да говорятъ и слѣдъ малко врѣме зе да ся чува глѣчка по на високо. Азъ ся прѣсторихъ като да съмъ просиятъ, примѣкнѣхъ ся подъ прозорець-тѣ, отъ дѣто чувахъ добръ всичко. Незнамъ какво бѣше начало-то на разговоръ-тѣ имъ, но отъ какъ зехъ да прислушамъ чухъ, като казваше единъ сърдито: “Всички иматъ право да ни правятъ зло и повече отъ това, защото сми имъ правила и ный голѣмы злины.

• Ето 58 год. азъ отъ какъ знаѣхъ работы-тѣ. Россія, Влахія, Българія, Сърбія обсыпвахъ ны съ алмазы, ный имъ все зло правимъ и до днесъ. Колко Русси сж идвали и молили сж ны, да останѣтъ тука. А ный не сме пріели ни одного. и колшина сми съсъ бой испроваждали чакъ до Яфа! А пѣколщина знамъ, прѣдадохъ ги на Арапы-тѣ, та ся не чухъ ни видѣхъ. Също тѣй и Власы безчетъ. Ето онзи Влахъ Архимандритъ, който побѣгнѣ сиромѣхъ-тѣ на Таворъ та почнѣ да прави черква, три години го мѣчихмы тамъ, горкий-тѣ, додѣто го не пропѣдихмы отъ тамъ, и подиръ смъртъ-та му пакъ ный завладѣхмы мѣсто-то му, а неговъ-тѣ ученикъ, който е сега Архимандритъ, мѣчимъ ся да го напѣднимъ къмъ Българи-тѣ. — Така и отъ Българи-тѣ събирамы милионы грошове, а никога отъ тѣхъ не пріемамы никого въ наше-то дружество, че до скоро не давахмы и по Славенскы нѣщо да ся почете. Такожде и Сърбы-тѣ, въ старо врѣме още сж купили отъ наши-тѣ Царіе и Патріарсы мѣнастирь-тѣ на св. Сава освещенный да го иматъ за свои-тѣ си людіе, и много мушій сж были дадени на този мѣнастирь, тѣй и тука бѣхъ купили мѣнастирь-тѣ св. Архангелъ, наши-тѣ ги пропѣдихъ и имъ отнехъ всичко тѣхно що бѣше. Князь Милошъ даде толкозъ пары та плати дѣлгъ-тѣ Божигробскій въ Цариградъ, а ный като дойде нѣкой Сърбинъ да остане, и снаждамы го, и само тѣзи двама-та простацы сж ся задрѣжли тука, а колко пакъ и отъ сърбы-тѣ сж гонены и убиваны бывали само да не сж съ насъ. И сега имъ е криво, защо да ги не пріематъ Българи-тѣ, Защо Власы-тѣ да имъ не даватъ пары и имъ възбраниватъ да не четѣтъ грѣцкы въ черквы-тѣ. Ще каже че тѣй сми за-

служили, че и отъ Божій Гробъ ще ны истыкатъ, както що сми ги и ный истыкали. Ето Россія си направи мѣсто, та ще да измѣсти и градъ-тѣ, като направи чаршія отвѣтъ, и ще земе въ рѣцѣ-тѣ си смѣтки-тѣ на доходы-тѣ отъ Божій Гробъ. (Слѣдва).

ЗА ЖЕНЫ-ТѢ.

I.

Създателъ-тѣ, който е всичко прѣмѣждо създалъ, надарилъ е въ частности мѣжѣе-тѣ съ разны природны и нѣравственны прѣмѣжества, но на жены-тѣ е дарилъ товече чувствителность, поживостны страсти, по тѣнѣкъ умъ и поблагородна фантазія, а опытъ тѣ е доказалъ че ги е постанвилъ силны и толкозъ необходимы въ успѣхъ-тѣ на общежитія-та, колкото е вѣрно че цивилизация-та всякога отъ тѣхъ е зела величіе-то си.

Жены-тѣ иматъ врожденна въ себе си чудесната оная сила да распознаватъ добродѣтель-та отъ злы-тѣ дѣла, прѣмѣжества-та отъ недостаткы-тѣ, и остроуміе-то отъ тѣпоуміе-то, тѣ сж, тѣй да кажеиъ, онзи Гордіевъ взелъ, който свръзва добродѣтель-тѣ, прѣмѣжества-та и остроуміе-то, тѣ сж по-таенна та прѣжинка която ги движи споредъ вліяніе-то което ематъ отъ цивилизация-та на общежитіята.

Най слаба-та отъ жены-тѣ може да подложи подъ позѣ-тѣ си юнацы-тѣ и самы-тѣ великы мѣжѣе, само съ единъ усмихнѣтъ, съ единъ само начумеренъ или скромнѣтъ и почителенъ погледъ, съ една само речъ, която привлича сърца; добрина-та на сърце-то имъ е тѣхна-та слабостъ, а много пакти и най добра-та отъ тѣхны-тѣ добродѣтели, които обикновенно подмѣтатъ мѣжѣе-тѣ, въ укореніе тѣмъ. Срѣжы-тѣ, прелести-тѣ, хипрость-та, свѣршенство-то, добродѣтель-та, хубость-та, чувствителность-та, гибкость-та, остроуміе-то, великодушіе-то, рѣшителность-та, постоянство то, тѣзи божественны добродѣтели ся срѣщатъ почесто у жены-тѣ, нежели у мѣжѣе-тѣ.

Повече-то въ женскый полъ са напѣрватъ, чудесны-тѣ примѣры на таквызи дѣла, каквыто само душа велика може да прѣдпріеме. Жена-та може да има най голѣмо вліяніе на мѣжѣ-тѣ, зашто природа-та ѣ дарила вѣлшебны нѣкаквы си оражія, чрѣзъ които всяка едно притворна юначность и мѣдрость на мѣжѣе-тѣ остава недѣйствителна. Много раздразнителны чувствилища, горѣща и всякога дѣятелна фантазія, сърце пылно съсъ състрадателны и нѣжны чувства, запълнятъ наистина отъ една страна голѣмо-то достоинство на жены-тѣ, но отъ друга тѣзи сж пакъ същы-тѣ, които много пакти, токо тѣй безъ нищо и най сигорно, ги прѣдаватъ въ прикы-тѣ на мѣжѣе-тѣ.

Жены-тѣ много пакти жертвуватъ суетность-тѣ си на силѣ-тѣ си, като прощаватъ на мѣжѣе-тѣ да ка-

звать за тѣхъ кактото щѣтъ, но оназвать въ себе си тогазъ право-то да имъ правятъ какво-то че имъ е угодно, безъ да дерзѣтъ тѣ да имъ ся противятъ. Първо-то нѣщо което научаватъ е да употребяватъ за своя полза, не само прѣимущества-та си, но и тѣзи си недостатки още; ако ли ги укоряватъ нѣкои че плетѣтъ лъсти и измамы, това произлѣва отъ мѣжѣ-тѣ, защото мѣчителствува въ тѣхъ, защото ся оженватъ за тѣхъ бсзъ да ги попитатъ да ли ги рачатъ или не, още и самоза това, да ся ползуютъ отъ прика-та имъ, и защото най послѣ, както много пѣтя ся случавѣ, старъ нѣкой ся ожени за млада, а нечувственъ нѣкой си за твърдѣ чувствителна млада.

На природны-тѣ си болѣзнованія жены-тѣ противопоставятъ сила душевна и постоянство, за какъто мѣжѣ-тѣ не сѣ способны. Жены-тѣ ся уведаватъ подъ тегота-та на мѣжы, които могатъ да съкрушатъ мѣжѣ-тѣ, и понеже сѣ надарены съ организми по тѣлѣ и пластически, въсправятъ ся съ лесниа чудесна. Повѣренны отъ Божественный промыслъ да иматъ грижа-та на родоветѣ, и прѣподаваніе-то на животѣ-тѣ, прѣдопрѣдѣленны дѣраждатъ челоуѣка въ сѣрби и болѣзни за исполненіе на намѣренія-та на природа-та, жены-тѣ трѣбаще да одържатъ на най болѣзненны-тѣ страданія. Дражестъ-та или дарба-та на слово-то е много по прѣвѣсходна у жена-та, сирѣчь тя може по сладко да приказва и по добрѣ да расказва за едно какво да е нѣщо. Чувствителность-та на жены-тѣ е толкозъ очарователна, щого вдѣхнува почитаніе и на най лукавы-тѣ, а тѣхно-то убѣжденіе толкозъ е ображительно, щото много пѣтя е направяло безгласны като рыбы и най софистически-тѣ мѣжѣ, особенно пакъ въ минуты на болѣзни и страданія тѣхно-то търпѣніе и постоянство е таковы щото *освѣтлява* този прѣкрасенъ полъ, и го показва великъ и почителенъ. (Слѣдва)

КНИЖЕВНОСТЬ И ОБРАЗОВАНИЕ.

— Отъ книги-тѣ, които сѣ ся сега на скоро издади по Български, има да извѣстимъ за краткий-тъ **ГЕОГРАФИЧЕСКИЙ АТЛАСЪ** отъ *книжарницѣ-та* на Хр Данова и друж. Атласъ-тъ ся состои отъ 9 карты, нарѣченъ е и ако ся вижда че е май краткъ, но може да послужи доста въ първоначалны-тѣ уроцы на географія-та, като е и споредъ цѣна та си достѣпенъ.

— Отдавно вече е отпечатанъ въ Болградъ и 6 й брой отъ **ДУХОВНЫ-ТѢ КНИЖКЫ**, по пары нѣма да ся искупи отъ печатница-та и да ся раздаде. Издатель-тъ имъ Г. Блѣсковъ ся оплаква не само отъ общо-то зло на наше-то кѣмъ таквызъ работы равнородушіе но и отъ частны пагубы. Едва откачишь нѣщо отъ народѣ-тѣ, то ще тя залѣши другъ а че отъ него никакъ нищо нѣможешъ да откачишь. Това

слѣнце и нѣтъ не отъ едно мѣсто ны е огрѣвало.

— Въ Правительствѣнна-та Печатница на Дунавскый Вилаетъ ся е печаталъ за Българскы-тѣ училища единъ Българскый букваръ който да ся дава даръ на сиромашкы-тѣ дѣца. Дѣхъ хиледы парчета отъ него ся вече раздадени по сиромашкы-тѣ училища на Вилаетъ тѣ.

Но това което ны прави повече да ся радуваме е слѣдующе-то *извѣстіе* което срѣщамы въ Вѣстникъ-тъ Дунавъ:

«Опрѣдѣли ся щото Турскы-тѣ и Български училищны и черковны книги, брошури и другы да ся печататъ въ книгопечатница-та на вилаетъ-тъ съ една цѣна, десетъ на сто подолу отъ цѣна-та, която бы платилъ ступанинъ-тъ или търговецъ-тъ на тѣзи книги въ сяка друга книгопечатница. За това, който че има таквизи книги и брошури за печатаніе и за издаваніе, нека ся отправи до тая печатница.»

Между много-то другы мудры и общеполезны нареды и пагльченія които Н. П. Митхатъ Паша, Главный управитель на Дунавскый Вилаетъ, е до нынѣ обнародувалъ въ знаніе на жители-тѣ отъ този вилаетъ, относительно за народно-то образование срѣщамы слѣдующе-то зарѣчваніе:

«Дѣца-та отъ петъ-шестъ години на горѣ, сирѣчь малкы-тѣ момчета и момичета нѣма да ходятъ празны на самъ на татакъ, но ще ся проваждатъ на училище-то. А по голѣмы-тѣ дѣца ако не ся проваждатъ на училище или на занаятъ, наставницы-тѣ имъ ще ся пытатъ. Запрѣтено е да играѣтъ по улицы-тѣ во вѣрѣе-то когато трѣба да ся намѣрватъ въ училище-то; таквизи дѣца, на едно съ наставницы-тѣ си първо ще ся нагльчатъ, а на второй пѣтъ ще ся запрагъ. Ако и въ този случай не ся свѣтѣлятъ, тогази ще ся турятъ въ Исла-Хане-то.»

— Извѣстный-тъ по родолюбіе-то си Г-нъ Маринчо Бенли, тѣзи дни е проводилъ пакъ едно доволно количество книги да ся раздадѣтъ даромъ по селскы-тѣ училища кѣдѣ Шуменскы-тѣ страны. Книгы-тѣ сѣ: *Криткы Граматики, Географіи, Аритметики, Първа наука, Св. Исторіи, Катихизисы, Взаимны-учителны таблицы, и Чистотисанія*, отъ които сѣ и раздали вече съразмѣрно споредъ число-то на ученицы-тѣ въ училища-та на слѣдующи-тѣ села и градове: Прѣславъ, Драговео, Дивлядово, Усмаръ, Кюпрюкюй, Салманово, Златаръ, Смядово, Енипазаръ, Каса чанъ, Марковчя, Черковна, Кисовчя, Равна, Проватія, Авреѣтъ, Тестеджии, Султанлари, Дѣвня. Везиръ-Колуджа и Кюпюклии.

Челоуѣкъ-тъ който былъ нарочно проведенъ да разнесе дарены-тѣ книги по реченны-тѣ мѣста расказва за радость-та която тѣзи книжны подароци причинили на простодушны-тѣ селены, и за полза-та която ще произведѣтъ. Като ся раздавахъ книгы-тѣ, казва той, въ два дни отгорѣ виждахъ че ся удвоявахъ ученицы-тѣ въ училища-та, защото много бащи отъ сиромашія, като нѣмали да купятъ по-трѣбны-тѣ за дѣца-та си книжки напушвали ги отъ училище-то.

Дѣло-то на Г-на Били пѣма нужда отъ похва-
лы-тѣ ны, то говори само за себе си, желателно са-
мо да подражаяхъ Н-ва примѣръ и други нѣкѣ и на-
ши съотечественници. Като мѣста които ся нуждахътъ
за таквызи благодѣянія ный посочвамы македонскы-
тѣ страны, дѣто е зель да ся ввежда българскый
языкъ, а българскы книгы рѣдко ся намѣрватъ и по-
чти никаквыгы нѣма. Сящо тѣй ся нуждахътъ за
Българскы книгы много Българскы села въ Едирнен-
ска-та Епархія, които едва сега ся можни да отър-
сятъ отъ себе си пѣздерь-тѣ на Грекоманія-та и же-
лахътъ да ся учать по языкъ-тѣ си. Нѣколко книжки
ся подарихъ отъ единъ нашъ съотечественникъ за тѣзи
страны, но тѣ далеко не запълнятъ таквази една по-
трѣба.

— Въ *Софія* имало дума да повыкатъ за учитель
Г-на Дубровскаго, но други нѣкои общественны не-
споразумѣнія като ся появили между гражданы-тѣ
то ся изоставило за сега.

— Въ *Плевенъ* Училище-то имало до 500 учени-
ка подъ управленіе-то на учитель-тѣ Хр. Д. Ши-
ринкова и двама други подучители. По първы-тѣ отъ
отъ ученицы тѣ до 40 на четъ сж вече доста пригот-
влены за да започенхътъ по горни уроци. Г-нъ Ши-
ринковъ е казалъ вече на гражданы-тѣ, че ако до св.
Г. не доведхътъ единъ другъ по достоинствъ учитель
за тѣзи ученицы ще си даде и той оставкж-тѣ. Гра-
жданы-тѣ ся канили да публикуватъ чрѣзъ Вѣстни-
цы-тѣ да ся обади нѣкой учитель способенъ на Бъл-
гар. (Турски) и Френскы языцы (!) — Ученіе-то
не ся състои само въ знаніе-то на языцы-тѣ, то-
ва ный и други пѣтъ сми го казали и сега го казвамы.
Като за Плевенъ какъвто трѣба учитель ся намѣра
въ Габрово и въ Ески-Джумая.

— За *Варна* ся иска единъ Българскый учитель
който да знае и гръцкый (!) и Френскый, при това да
е и пѣвецъ. — Такъвъ учитель могатъ намѣри въ
Ескій Джумая и Разградъ.

— Въ *Хисаръ-Бунаръ* и по околны-тѣ села ка-
квото Даре Кюю и др. сега наскоро сж ся отво-
рили Българскы училища и иматъ нужда за Българ-
скы книгы.

— Писма и статіи върху *въпросъ-та* и върху съ-
стояніе-то на наши-тѣ по възъ общины сж ны от-
трупали сега на послѣдне врѣме, но работа-та е че,
На Евреинъ-тѣ веднѣжъ въ животъ-тѣ му ся падна-
ло да въсѣдне конь и то ся случило събота.

На това отгорѣ ный ще кажемъ на наши-тѣ съ-
отечественници, че докль да ся сдобыймы съ Вѣст-
никъ къмъ койго да иматъ тѣ благоволеніе и до-
вѣріе-то с. нека ся отнасятъ съ допискы-тѣ си до
Турція. Работы-тѣ искатъ видѣлиа, страданія-та
ни трѣба да ся открыватъ, гласъ тѣ ни трѣба да ся
чува. Нека бждемъ благородны и доблественны и въ
нечастія та си даже, и колко-то е възможно да ся
личимъ да направимъ антипатіи-тѣ си да млькнхътъ
прѣдъ общото добро. Прѣдъ общественна-та полза
ный не паметомъ лобствувамы на честита-та наша со-

перница и за туй ъхъ прѣпорѣчвамы.

Но странно пѣщо! горни-тѣ редовце като испи-
сахмы и ся обърнахмы къмъ Турскый-тѣ си урокъ,
на очи-тѣ ни ся прѣстави слѣдующія-тѣ персій-
скы стихъ :

“Кес пелед безир-и сак-и бум,

Гер хумал-и ез-дѣжихан шевет ма’адюм.”

който ся прѣвежда на Турски така :

“Кимсе гелмес байкушун гьолгеси алтжн,

Егер хума-кушу дюнъдан младюм омурисаде.”

Да ли е това слученіе отговоръ срѣшу прѣпорѣче-
ніе-то което поисахмы да направимъ ?

РАЗЕЫ РАБОТЫ.

По всичка-та земя жители-тѣ ся смѣтатъ, 1,000,-
000,000.

Говорятъ ся 30064 языка; отъ които 587 въ Ев-
ропа 976 въ Азіѣ, 276 въ Африка и 1264 въ А-
мерика.

Жители-тѣ по сичка-та земя исповѣдувать (пре-
свѣтовати) повече отъ 1000 религіи,

Срѣдній-тѣ прѣдѣлъ на животъ-тѣ е 33 години.
Една-та четвѣртина отъ челоѣцы-тѣ умирахътъ прѣ-
ди да сключатъ една година; половина-та прѣди 17.
Тѣзи които прѣжиивахътъ тѣзи възраст иматъ честь
да ся радувать на това, отъ което е лишена друга-та
половина на челоѣческый родъ.

На 10,000 челоѣцы, единъ само стига близу до
100 години; на 800 единъ стига до 80 и на 100,
петъ стигатъ до 65.

На година умирахътъ 33,333,333. на день 51,324.
на часъ 3,300, на минута 3, на секунда 1. Тѣзи
смърти ся изравняватъ съ ражданія-та, които надни-
кувать по една стотна часть смърти-тѣ.

Оженены-тѣ живѣхътъ повече отъ неженены-тѣ, и
особно тѣзи които иматъ животъ дѣтеленъ и трез-
вень. Высокы-тѣ на израстъ живѣхътъ повече отъ
дребны-тѣ на възрастъ. Жены-тѣ до 50-та година
иматъ по малко вѣроятность на животъ-тѣ си отъ
колкото мъжы-тѣ; слѣдъ този възраст вѣроятность-
та е и за тѣхъ равна.

Жены-тѣ ся считатъ 175 на 1000 челоѣцы.
Ражданія-та сж почесты слѣдъ равнодѣствія-та, си-
рѣчь прѣзъ Іулія и Декември; които ся раждатъ
пролѣтъ обыкновенно сж по снажны. Смертитѣ ся слу-
чаватъ по често пощѣ; числото на тѣзи които мо-
гхътъ да носятъ оржжія прѣсмыта ся четвѣртина-та
на множество-то.

— На 584-то Филиппъ II. проводи въ Римъ благороденъ
нѣкой си младъ момъкъ за да честити на Сикста V-го
възлѣзваніе-то му на Папскый Прѣстолъ. Но Папа-та до-
каченъ въ това, що да му проводятъ единъ толкози младъ
посланикъ, казва му, Какъ тѣй? на Господаря ти толкози
ли сж оскудѣли възрастны-тѣ мъжы, та ся е рѣшилъ да имъ
проводи посланикъ безъ брада? — Ако да мысляше го-
сподарь-тѣ ми, отговори гордия-тѣ Испанецъ, че досто-
инство-то на посланикъ-тѣ ся състои въ брада-та, безъ

друго бы ти проводилъ единъ пръчъ, а не единъ благодаренъ момъкъ.

— Нѣкой си селенинъ ся исповѣдувалъ на духовникъ-тъ че откраднѣлъ едно агне. — Да го върнешъ на ступанинъ-тъ му, казва духовникъ-тъ, иначе не те прощавамъ. — Амче изядохъ го. — Толкозъ по злѣ, повтори халосанныя-тъ духовникъ. Душа-та ти ще ѣхъ грабни дѣволъ-тъ, защото на второ Пришествіе агне-то ще оживѣе да те изобличи. — Какъ? казва селенинъ-тъ, ще оживѣе ли агне-то на второ Пришествіе? Това мямного благодари да го чуѣмъ. — Защо? Защото ще кажѣмъ на ступанинъ-тъ му тогазъ: ето ти агне-то, земи си го.

— Нѣкой си войникъ френецъ бѣше изгубилъ въ една битва и двѣ-тъ си рѣцѣ. Полковникъ-тъ като го видѣ на това състояніе, що да го дари, изважда че му дава единъ талиръ (монета). Какво ти ся струва, казва му войникъ-тъ, рѣцѣ ли съмъ изгубилъ или рѣкавици?

— Графъ Дура, като гледаше философа Дескарта че ядеше съ голѣмъ ищахъ нѣкой хубавы гозбы, зачуденъ, казва му: Какъ тѣй, белкимъ и философы-тъ ядятъ таквызистія? Защо не, отговори Дескартъ, белкимъ ти ся струва че на свѣтъ-тъ хубавы-тъ нѣща сѣ само за простаци-тъ?

ГАТАНКИ.

I.

Състоѣмъ ся отъ 8 слова и една нула. Тѣзи слова, различно размѣстены, различни загатванія произвеждатъ отъ които ний забѣлжвамы 18.

- а) 1-3-8-0. Нѣщо което ся отъ вода запала.
- б) 6-2-3-4-0. Който не е изгубилъ силы-тъ си.
- в) 1-5-4-0. Като жюмишь не го видишь.
- г) 4-5-6-0. Нѣма тѣло а ся види, и пакъ очи-тъ го не търпятъ.
- д) 6-3-2-0. Не е голѣмъ ни срѣденъ.
- е) 2-2-3-4-0. Име, което показва господарство.
- ж) 4-3-8-0. Като го приемашъ драго ти е.
- з) 8-5-4-0. Възвышенна поврхнина.
- и) 1-5-2-3. Нѣщо което прилича на волски рога.
- і) 4-5-1-0. Свойство на нѣкои чловѣцы и на много животны.
- к) 1-5-8-0. На суша е, но безъ вода нема го.
- л) 6-5-8-0. Противоположно-то на бой.
- м) 8-5-6-0. Градъ знаменитъ въ старо врѣме и нынѣ.
- н) 6-5-2-0. Онзи когото не можешъ да мразишь.
- о) 2-5-8-а. На сѣкиму очи-тъ свѣтятъ за него.
- п) 8-3-4-5. Име, което е чуждо на скърбъ-та.
- р) 6-7-8-0. Него кажешъ, сичко казвашъ на свѣтъ-тъ.
- с) 8-5-2-3. Село, рѣка и планина въ България.

— Цѣлокупно-то е име историческо не чуждо и на България-тъ.

II.

Не съмъ гозба ни попара,
Но кат дигамъ топла пара,
Ти с-ищахъ, кат жѣденъ лѣвъ,
Пиешъ черната ми крѣвъ.

БОРЦИ И ПОДЛИЗНИЦИ

Животътъ си въ борба прѣкарва,
Но що за себе си прикарва?
За хлѣбъ, на гладъ го заповядатъ
— Лисицитѣ медѣтъ изядатъ.

Цидеронъ казвалъ: Човѣцитѣ сѣ като випата;
Нехвелитото вино колкото остарява по кисело става,
а хубавото вино колкото остарява по добро става.

(Гърдитѣ тежко мя болятъ
И) скърбни мисли мя морятъ,
Почивка искамъ отъ свѣтътъ;
Умътъ озлобенъ, гний ми тѣло,
Ядъ на сърцето ми лежи
И все що на душата ми тежи,
Въ животътъ ми е свирѣило!
Кѣдѣ да бѣгамъ отъ това? —

Отъ тѣзъ грѣмливитѣ слова: —

«Добри сми синца пий и прави;
«Тоз е прѣпълненъ съ чистота;
«Приятелъ тоз на правдата,
«Достоинъ е да ся прослави!»

(Ахъ, опѣкъ станалъ вечъ свѣта!)

Съвѣтъмъ затрита съвѣстъ-та,
Умрѣлъ срамѣтъ; и въ тъмота
Лѣжата царува свободно.
Позорѣтъ никой не казний,
И нѣми нашъ-тъ живи дний;
Не плаче никой всенародно.

И мѣченици между насъ

Не ся намѣрватъ въ този чястъ.

Извикай: «скоро помогнѣте»

И отвѣтъ нѣма да те слѣте. . .

Обречени сми ний на зло.

Бои ся нашъ духъ отъ видѣло.

Можъ би въздухътъ не помага

Чувствителностъ да ся развий.

Туй детъ да гинѣ — то цавти,

Питай ся съ ядовита влага;

Дѣтъ да цавти — то рони цвѣтъ

И мре отъ жалка смъртъ.

Редакторъ и издатель: П. Р. Славейковъ.

Притежатель: Ив. С. Дочковъ.

Цариградъ в-Печатницѣтъ на А. Минасова
у Вѣзиръ-Ханъ.